

A vintage-style teddy bear is centered in the frame, surrounded by intense, stylized flames. The bear is light brown with a dark nose and small eyes. The background is a dark, textured red and orange, suggesting fire. The overall mood is somber and dramatic.

Ninni Schulman

**CHLAPEC,
KTERÝ PŘESTAL
PLAKAT**

Ninni Schulman

CHLAPEC, KTERÝ PŘESTAL PLAKAT

2014

Pojken som slutade gråta: copyright © Ninni Schulman 2012
Publisher by agreement with Hedlund Agency
Translation © Lenka Vránová 2014
Cover design © GALATEA 2014

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-87910-61-0

Přišel čas. Po dostatečně dlouhém tréninku umím bez problémů zasáhnout kbelík na dvacet metrů. Vychutnávám si v ruce tíhu láhvi naplněných tekutinou i vědomí, že dokážu odhadnout sílu a směr hodu. A vidím ji před sebou: Bude pobíhat jako myš v hořícím teráriu.

Je to snadné. Stačí naplnit čtyři láhve benzínem, rozřezat staré prostěradlo a do každé z nádob vrazit místo korku pořádný kus látky. Pak omotat hrdlo lepicí páskou, aby všechno drželo na svém místě. Celou dobu jsem v naprostém klidu, ruce mě poslouchají. Zato teď sotva dokážu udržet pero. Písmena jsou skoro nečitelná, ale nejspíš je to jenom dobře.

Od doby, co rybník zarostl, se tady nekoupe už zdaleka tolik lidí, objemná betonová roura, která slouží jako gril, je ovšem pořád na místě, přesně jako kdysi. Pro jistotu mám připravený kbelík s vodou, teprve pak zapaluji první láhev a házím ji do roury.

Vyšlehávají plameny a ve tváři cítím prudký žár. Dlouho stojím naprosto nehybně a vychutnávám si teplo. Konejšivý žár trochu zmírnil tlak v mé hrudi. Pak uhasím oheň a udělám totéž znovu, a ještě jednou a ještě, a představuju si při tom, jak praská okno v jejím obývacím pokoji a elegantní koberec pod konferenčním stolem se proměňuje v ohnivě moře, jak plameny stále rostou, olizují stěny, ze kterých padají na zem fotografie, jak se obraz s růžemi žářem kroutí a oheň vše ničí. Vzhůru se line kouř a zahaluje celý dům.

Často se schovávám v lese a pozoruju ji, jak přechází tanečním krokem po domě, ve tváři ten její spokojený, samolibý úsměv. Jako by nic nebylo důležité.

Láhve jsou připraveny a leží v batohu, zavinuty do osušky.
Jedna pro obývací pokoj, jedna pro kuchyň a dvě do zásoby.
Konečně rozhoduju já.

1

Zase osaměla. Na celý týden. Magdalena se posadila na schody terasy a zahleděla se na jezero. Dole u mola, nějakých padesát metrů od ní, stále ležely osušky, které tam s Petterem zanechali.

Tichý, dusný srpnový večer. Narušovalo ho jen hučení motorového člunu a stejnoměrné šumění zavlažovače na trávníku Bengta a Gunvor. Vodní paprsky poskakovaly sem a tam a vytvářely vedle vzrostlého jeřábu malou duhu.

Magdalena vstala a vydala se do kuchyně pro nádobku na maliny. V předsíni si svlékla tričko, otočila se zády k zrcadlu, a prohlížela si svá ramena. Kůže na nich jí mezi pihami rudě žhnula. Opravdu se spálila. Bylo jí skoro čtyřicet a pořád nevěděla, kolik slunce snese!

Nakonec našla v přeplněné skřínce nad mikrovlnkou plastový kyblík od zmrzliny a vyšla zase ven. Podlaha obýváku byla po teplém, lenivém víkendu plném koupání poseta stébly trávy a otisky chodidel, ale neměla chuť se tím teď zabývat. Později, pomyslela si. Zítra.

Přešla terasu a zamířila zahradou k malinovému houští. Suchá tráva ji píchala do šlapek, jako by přecházela po jedlových větvích. Na rohu kůlny visely odkvetlé vlčí boby s tobolkami plnými semen. Připomínaly ohnutý hřeben.

Společné bydlení. Petter zase nadhodil to téma. Vlastně by to bylo přirozené, protože spolu stejně trávili takřka veškerý volný čas, který měli. Přesto se jí to pomyslením nezamlouvalo.

Magdalena opatrně utrhla malinu a hodila ji do plastové dózy, kde s jemným žuchnutím přistála na dně.

Nikdy nezapomene na den, kdy Ludvig naprosto bez varování oznámil, že se chce nechat rozvést a má už sbalené kufrы. Ztratila tehdy půdu pod nohama. Najednou neexistovala každodenní všednost ani budoucnost, nic z toho, co kdysi bývalo skutečností.

Pamatovala si na vlny chladu, které ji v prvních měsících zalévaly krátce po probuzení, na podivné brnění jazyka, když pomyslela na jeho novou přítelkyni, a jak pečlivě vybírala slova, aby mu dala najevo, jak moc jí ublížil.

V jakémsi knižním rádci se dočetla, že člověk nikdy nemá činit důležitá rozhodnutí, když je sklíčený, ale najednou seděla ve velkém domě plném krabic na stěhování a doufala v nový život ve starém rodném městě. Nebo alespoň v život, který by stálo za to žít.

Odvází se znovu vsadit všechno na jednu kartu s rizikem, že prohraje? Zvládla by to?

Utrhla ještě několik malin, ale její pohled přitahovala vysoká bříza na břehu jezera, posetá prvními žlutými lístky. Nebude trvat dlouho a vzduch začne vonět podzimní svěžestí a začátkem školy.

Začátek školy. Magdalena se pokusila tu myšlenku zapudit, ale nepodařilo se jí to.

Tento rok bude pro Nilse lepší, usoudila. Nová škola. Noví spolužáci. Všechno selepší.

„Magdo!“ vykřikl někdo za jejími zády.

Magdalena vzhledla od krabice. Na terase za živým plotem stál Bengt Berglund a mával na ni roztřesenou rukou.

„Mys... myslím, že bude bouřka.“

Magdalena zvedla oči k obloze. Ze severovýchodu se valila hustá, modrofialová mračna.

„Nejsem z toho zrovna nadšená!“ zavolala Magdalena v odpověď.

„S... snad nemáš strach z malé bouřky,“ dobíral si ji Bengt.

Jeho schopnost řeči se v průběhu léta postupně zlepšila. Zpočátku takřka nebylo rozumět, co říká.

„Někdy ano,“ přiznala Magdalena.

Když jsem úplně sama.

„Petter už odjel?“

„Ano, sedí teď už nejspíš s Vendelou a Vanessou v chatě uprostřed lesa a bez telefonního signálu. Netuším, proč se lidi dobrovolně tak mučí.“

Bengt se zasmál. Aspoň jeho smích zněl pořád stejně.

„Někdy je těžké... uvěřit, že jsi tady vyrostla.“

To byla pravda. I když se sama rozhodla vrátit se do Hagforsu, pořád měla dojem, že březové proutí s velikonočními pírkami patří do velkých nádob na Hötorgetu ve Stockholmu. Ale samozřejmě by to nikdy nahlas nepřiznala, stejně jako by nikomu neprozradila, že jedlové větvičky na vánoční výzdobu stále kupuje v obchodě.

„Můž... můžeš se k nám kdykoliv zastavit, když se nebudeš cítit dobře.“

„Děkuji, Bengte. To je od tebe moc milé.“

I když byla okna ložnice otevřená, tenké záclony se ani nepohnuly. Kjell-Ove Magnusson k sobě pevněji přitiskl Mirjam, zabořil jí nos do vlasů a zavřel oči. Naslouchal, jak oba dýchají, tu každý zvlášť, tu současně, jak jejich dech splýval v jedno.

Kéž by to vždycky bylo tak jednoduché.

Kjell-Ove nasával vůni šampónu a předstíral, že je všechno jinak.

„Na co myslíš?“ zeptala se Mirjam a zvedla hlavu z jeho ramene.

„Že chci zůstat tady.“

Mirjam neodpověděla, místo toho si zase lehla, vzala ho za ruku a proplekla své drobné prsty s jeho.

Kjell-Ove kdysi slyšel, že ruce prozrazují věk ženy. V případě Mirjam to nebyla pravda. Její ruce byly stále hladké a trochu baculaté, stejně jako zbytek jejího těla. Někdy ho napadlo, že v těch rukou nosí celý svůj svět. Neustále se něčím zaměstnávaly: škrábaly brambory, myly okna u dcery, prodávaly losy pro bandy klub. A teď měla maličké vnouče, o které se mohla starat, vhodně ho oblékat a šít mu patchworkové pokrývky.

Většinu žen, které znal, by šokovalo, kdyby se ve třiačtyřiceti staly babičkami, ale zdálo se, že Mirjam to připadá naprosto v pořádku a že to dopadlo přesně tak, jak si přála.

Náhle neklidně zavrtěla hlavou na jeho rameni. Její prsty v jeho dlani se rozevíraly a svíraly.

„Na co myslíš?“ zeptal se. „Děje se něco?“

„Ne, ne, nic,“ odvětila hlasem, ze kterého jasně vyznělo, že samozřejmě se něco děje.

„No tak, mluv,“ povzbudil ji a pevně ji objal.

„Je tu jedna věta, na kterou pořád musím myslet. „Neslyšíš, když přestávám plakat“. Říká ti to něco?“

„Neslyšíš, když přestávám plakat?“ Kjell-Ove se zamyslel.

„Ne, nemám tušení, co by to mohlo znamenat. Proč se ptáš? Je to nějaký kvíz nebo co?“

„Ne, ne přímo. V pátek jsem dostala pohlednici, takové blahopřání, jaké se posílá lidem, kterým se právě narodilo dítě, s malým prckem v kočárku na přední straně. Nebyl tam ale uveden žádný odesílatel, jen tahle věta.“

„Můžu se na ni podívat?“

Kjell-Ove ucítil, jak Mirjam otočila hlavu.

„Ne, roztrhala jsem ji a vyhodila. Trochu mě vyděsila.“

„Od koho mohla být?“

„Nemám zdání, i když jsem přemýšlela o různých možnostech. Většinou nemívám problém rozeznat rukopis, ale s tímhle jsem si nevěděla rady, byl...“

Zaburácení hromu přišlo tak nečekaně, až sebou oba trhli.

„Bože, to jsem se lekla!“ vyhrkla Mirjam a vyletěla z postele.

Jednou rukou si zakryla prsa, natáhla se a druhou zavřela okno. Letní slunce jí na těle zanechalo zřetelný otisk bikin. Jeden proužek probíhal přes záda těsně pod lopatkami a oblíny zadku bíle svítily ve večerním soumraku.

Když si Mirjam zalezla zpátky pod přikrývku, pohládila ho po hrudi.

„Je čas. Vstávej. Víš přece, že být za bouřky na jezeře a rybařit je životu nebezpečné.“

Kjell-Ove se posadil na okraj postele a začal sbírat ze země jeden kus oděvu za druhým.

Nechci, pomyslel si, zatímco se oblékal. Nemůžu.

„Miluji tě,“ řekl. „Nezapomeň na to. I když to je, jak to je.“

„Jdi už.“

Byla to poslední slova, která měl od ní slyšet.

Magdalena zůstala stát u okna obývacího pokoje a vyhlédla ven. Předtím odnesla do domu polstrované sedáky ze zahradních židliček, zavřela všechna okna, která byla v uplynulém týdnu jinak bez ustání otevřená, a ze zásuvky vytáhla elektrický a anténní kabel televizoru. Jezero ztmavlo, získalo žulově šedivý odstín a dosud jen lehké čerání vody zesílilo. Vlny se teď přelévaly přes molo.

Magdalena vylovila z kapsy šortek mobil. Rychle si vyvolala na displej obrázek Nilse, v pruhované plovací vestě a s rozškrábanými štípanci od komárů na čele, který dnes přišel. Chlapec měl uhlově černé vlasy rozčuchané větrem. Vypadal šťastně. Tak šťastného ho už dlouho neviděla. Plachtění ho zjevně bavilo víc než kdysi ji. Lesní jezera s velkými kameny, sladká voda a dědečkova stará veslice – to byl její svět. Ludvig o ní vždycky říkal, že je sladkovodní námořník, ale přinejmenším v prvních letech projevoval pozoruhodnou trpělivost. Člověk by skoro řekl, že je Nilsovým biologickým otcem.

„Pět týdnů,“ prohlásil Ludvig, „snad nechci zase tak moc. Rád bych, aby se Nils stal součástí mé rodiny, nejenom hostem, který přijíždí každý druhý víkend na návštěvu. Kromě toho by měl dostat příležitost poznat svou malou sestřičku.“

Protože Magdalena slyšela v jeho hlase nevyslovené, přesto zřetelně slyšitelné „jinak“, vyhověla mu. Celý měsíc v kuse, loď, šérové ostrůvky a Österlen.

Když potměný pokoj ozářil první blesk, začala počítat.

„Jednadvacet, dvaadvacet...“

Následné zahřmění bylo tak ohlušující, že Magdalena zalapala po dechu. Když přišel další blesk, následovalo zaburácení jen vteřinu poté a bylo ještě silnější než předchozí.

Magdalena si ovinula paže kolem těla. Pod rukama cítila hrbolky husí kůže. Popadla károvanou deku, ležící na opěrci houpací židle, a přehodila si ji kolem ramen.

Když odeznělo třetí protáhlé zadunění, ucítila, jak jí mobil v ruce vibruje.

Na displeji stálo „Jens fotograf“.

Magdalena vyprostila ruku zpod přikrývky a stiskla tlačítko pro přijetí hovoru.

„Vzbudil jsem tě?“ zeptal se Jens.

„To sotva,“ opáčila Magdalena a znovu přistoupila k oknu. „Stalo se něco?“

„Ano, u Källsåsvägen v Hagälvenu hoří nějaký dům, už je skoro na popel. Hasiči si myslí, že uvnitř zůstala přinejmenším jedna osoba.“

V pozadí slyšela Magdalena rozrušené hlasy.

„Hned jsem tam,“ prohlásila a nechala deku sklouznout na podlahu.

Magdalena ucítila štiplavý zápach ohně dřív, než projela kolem vesnického společenského domu. Když zatáčela do Källsåsvägen, všimla si nejdříve kouře, linoucího se mezi obydleními, a pak i dřevěného domu, který hořel jasným plamenem u jedlového lesa. Zaparkovala na okraji silnice, ale zůstala sedět s rukama položenýma na volantu.

Vpředu u hasičské jednotky postávalo pár kluků na kolech a v oknech okolních domů se rýsovaly siluety sousedů.

Magdalena nedokázala odvrátit zrak od hořícího domu. Pa-nebože.

Zdálo se, že se celá zadní stěna zřítíla, a z rozbitých oken směřujících do ulice se valil pulzující černý dým. Nad taškou střechou se vlnil řidší, namodralý kouř a ve vzduchu tančily jako obrovské konfety vločky popela z dřevěné fasády. Něco podobného nikdy neviděla.

Teprve když se k ní pomalu vydal Jens Sundvall s fotoaparátem přes rameno, otevřela zvolna dveře auta a vystoupila. Do tváře ji udeřil žár a oči jí začaly slzet od kouře.

„Super, že jsi mohla přijít,“ pozdravil ji Jens a rozkašlal se. Bradu měl umazanou od sazí a na čele tmavě rudou ránu. Tričko vypadalo mokré.

„Krvácíš,“ vyhrkla Magdalena a poklepala si na obočí.

Jens si opatrně ohmatl zranění a zadíval se na špičky prstů.

„Asi jsem stál moc blízko jednoho z těch oken, zrovna když žářem prasklo sklo. Není to nic vážného.“

Jens, jemuž se zpravidla dařilo udržet si na většině míst neštěstí odstup, vypadal tentokrát bledě a napjatě.

„Sanitka odjela před deseti minutami. Ta teda měla popáleniny, řeknu ti. Fuj!“

Přešel si rukou po čele.

Vzduchem proplachtil kus plechové stříšky a s žuchnutím přistál na trávníku.

„Mirjam Franssonová, víš kdo to je?“ zeptal se Jens.

„Jo, jasně, to nejspíš ví většina lidí tady, ale osobně ji neznám.“

Magdalena vyrazila k hasičskému vozu. Jens ji následoval.

Mirjam Franssonová. Matně si vzpomínala na mladou dívku s bujnými nadry, štíhlým pasem, natupírovými vlasy a mátově zelenými plastovými náušnicemi. Když bylo Magdaleně třináct, byla Mirjam tou nejbezvadnější osobou, jakou znala. Tehdy seděla u pokladny v supermarketu.

„Je otázkou, jestli přežije,“ vysvětlil Jens.

Musel teď skoro křičet, aby přehlušil praskání ohně a syčení vody, dopadající na plameny. Navzdory horku přešel Magdaleně mráz po zádech.

„Je to tak zlé?“ zeptala se a vytáhla z kabelky blok a tužku.

Jens přikývl.

„Ano. Je to zlé.“

2

Kjell-Ove odsunul ramenem dveře na terasu a položil na stůl podnos se snídaní.

„Jen se na ni podívej,“ řekla Cecílie a kývla k Tindře, která si naplnila v nafukovacím bazénku konvičku vodou a teď pobíhala kolem chrp na zahradě a s velkým soustředěním je zalévala.

„Vypadá jako ty,“ pokračovala.

„Myslíš?“

Kjell-Ove se zasmál. Nebylo zrovna snadné najít mezi ním a dívenkou s kloboučkem proti slunci nějakou podobnost.

„Pohybuje se jako ty a stejně jako ty má ve zvyku mluvit s květinami.“

„A taky má moje vlasy,“ dodal a pohládl se po hlavě, okamžitě ale toho gesta zalitoval.

Sakra!

Ale Cecílie, která se nejspíš snažila zamaskovat jeho beztaktnost stejně usilovně jako on sám, hovořila dál: „Když ti bylo dva a půl roku, měl jsi úplně stejné kučery. Viděla jsem fotky.“

Kjell-Ove podal Cecílii košík s chlebem a pozorně se zahleděl na dceru.

„Dnes v noci jsi asi mluvil ze spaní!“ poznamenala manželka a namazala si chleba tlustou vrstvou taveného sýra s kousky kraba.

„Vážně?“

Kjell-Ove odvrátil zrak od Tindry.

„Naříkal jsi, jako by tě něco bolelo. V jednu chvíli to skoro znělo, jako bys říkal ,ano, udělám to, udělám to‘.“

Kjell-Ove se na ni zahleděl a čekal na pokračování.

„I když se snažím pochopit, jak se cítíš,“ řekla, „můžu pravděpodobně jen tušit, jak náročné to všechno je, i pro tebe.“

Dnes měla Cecílie na hlavě modře károvaný šátek, zavázaný vzadu na šíji. Úzká ramínka šatů jako by se odírala o vystupující klíční kosti, ale nejspíš to tak jen vypadalo.

„Co bych si bez tebe počala, Kjelle?“

Položila mu ruku na paži.

„Děláme co můžeme, že ano?“ poznamenal.

Cecílie beze slova polkla. Po tváři jí přelétl stín a on přesně věděl, na co myslí.

„Teď je teď,“ prohlásil a nalil jí do sklenice džus. „Dnes bude hezký den.“

Magdalena otevřela dveře redakce dokořán a podložila je srolovanými novinami, aby se zase nezavřely. Parkoviště mezi ulicemi Köpmangatan a Kyrkogatan bylo skoro prázdné, ale před radnicí, finančním ředitelstvím a budovou policie stálo víc aut než v uplynulých týdnech. Běžný každodenní život se pomalu vracel.

Přes retardér před redakcí projelo takřka nehlučně volvo a pomalu zmizelo v dálce. Magdalena vstala a několikrát zamrkala, aby zahнала únavu, z níž ji pálily oči. V noci se několikrát probudila a měla problém znovu usnout.

Uchopila mezi prsty pramínek vlasů a přičichla si k němu. Ano, vlasy jí stále páchly kouřem, i když se osprchovala. Nebo jí ten zápach jen uvízl v paměti?

Když naproti z obchodu se suvenýry vyšla Vivianne, aby schovala pouliční poutač, zamávala jí Magdalena na pozdrav. Teprve potom se neochotně vrátila do redakce.

Uvnitř bylo horko a dusno. Ve snaze vytvořit průvan otevřela Magdalena okna v kuchyňce i ve své kanceláři. Vzduch sice ve skutečnosti moc nerozproudila, ale když se posadila s hrnkem kávy v ruce k psacímu stolu a otevřela si noviny, cítila na šíji aspoň chladivé závany.

Zatímco si procházela první stranu *Värmlandsbladet*, musela myslet na to, jak je Jens schopný. Bylo pro ni záhadou, jak vždycky dokázal dorazit ke každému neštěstí v celém Nordvärmlandu jako první. Musel bez ustání poslouchat policejní vysílačku.

Byla vděčná, že Jens zůstal věrný *Värmlandsbladet* coby spolupracovník na volné noze, i když mu redakce na jaře, kdy mu vypršela smlouva, nenabídla stálé zaměstnání. Konkurenční *Länstidningen* přinesl o požáru jen malou zprávu bez fotografie.

Magdalena se napila kávy a dál listovala novinami.

Co má být zase tohle? pomyslela si a zadívala se do hrnku. Káva chutnala opravdu mizerně. Že by se porouchal kávovar? Několikrát polkla, aby zahnila odpornou pachů, odložila hrnek a vrátila se ke čtení novin.

Její informativní článek o požáru i Jensova fotka dostaly spoustu místa a rozhodně se povedly. Když zazvonil telefon, jen hmátla po sluchátku a ohlásila se, aniž by odvrátila zrak od stránky.

„*Värmlandsbladet*, Hanssonová.“

„Tady Bertilsson. Dnes v noci jste odvedli dobrou práci.“

„Děkuji. Vlastně to není nic těžkého, když mám po boku Jense.“

Bertilsson na druhém konci něco zabručel. Magdalena jako obvykle zatoužila, aby viděla vedoucího redakce z Karlstadu před sebou a nemusela se snažit interpretovat jen jeho tón a odmlky.

„Čím se dneska hodláte kromě toho požáru zabývat?“

Magdalena vlastně ještě s plánováním pořádně nezačala, přejela ale s židlí ke kartotéce u okna a zadívala se do dnešní složky. Byla prázdná, kromě záznamu o skvěle vycvičeném psovi v Lakene, který měl účinkovat v novém švédském televizním seriálu. Na lístku bylo zapsáno jméno a telefonní číslo jeho paničky.

„S tím psem se dneska asi nesetkám,“ oznámila. „Domluvil jsem se s majitelkou, že jí tento týden zavolám, až se vrátí

z dovolené. Pokud se ještě něco objeví, ozvu se. Možná narázím na něco zajímavého při návštěvě radnice.“

Když Magdalena ukončila hovor, zapnula rádio a chvíli listovala svým diářem ležícím na psací podložce, ale ani tam nenašla nic, o co by se mohla opřít. Alespoň, že příští týden už bude zpátky na recepci Barbro. Čekalo ji ještě pět osamělých pracovních dní.

Do té doby ovšem nesmí zapomenout vysát a utřít prach. V rámci posledního úsporného balíčku byla místním redakcím zrušena úklidová služba. Tohoto úkolu se měli od nynějška ujmout sami redaktoři. Magdalena si kladla otázku, co si o tom asi myslí ve Svazu novinářů, neopovažovala se ovšem stěžovat si. Koneckonců nebylo nijak divné, že se muselo šetřit, když lidé už nebyli ochotni platit za noviny a místo toho čerpali většinu zpráv z internetu.

Magdalena zapnula počítač. Zatímco najížděl, napsala Peterovi esemesku.

Ahoj miláčku! Doufám, že se máte fajn a že jste včera neměli takovou bouřku jako my tady. Dům Mirjam Franssonové dnes v noci vyhořel. Je těžce zraněná. Je to zlé. Dávej na sebe pozor! Miluju tě!

Potom položila ruce na klávesnici a připravila se na nový pracovní týden.

Petra Wilanderová procházela chodbami policejní stanice. Ventilátory hučely, ale přesto bylo pořád horko. V poledne to bude nesnesitelné. Když přišla do práce, seděla na recepci jako vždycky Laila Ljungová s ohnivě rudými vlasy, jinak ale panoval nezvyklý ranní klid. Petra se už v duchu ptala, jestli snad dorazila jako první, když uviděla, že se u Christera Berglunda svítí.

Petra vešla do své kanceláře, posadila se poněkud obezřetně na židli u psacího stolu a utrhlá několik uschlých listů afrických fialek stojících na stole. Z orchideje, která před jejím nástupem na dovolenou tak krásně kvetla, zůstal teď jen suchý stonek.

„Srdečně tě vítám zpátky,“ ozvalo se ode dveří, do nichž nakukoval Christer.

„Ahoj, krasavče,“ odvětila Petra.

„Krasavec? No teda, dík.“

Christer se trochu ostýchavě usmál a rychle si prohrábl sluncem vybělené vlasy.

Petru ta volba slov samotnou udivila. Během společných let strávených na policejní stanici nikdy nepovažovala Christera za vysloveně hezkého, ale při jeho současném opálení bylo „krasavec“ prostě první slovo, které ji napadlo. A pak tady byl i ten pohled a třpyt v očích, který už dlouho neviděla.

„Vypadáš, jako bys strávil příjemné léto,“ utrousila.

„Jo, určitě, všechno probíhalo k mé spokojenosti. A ty? Vylezli jste na Kebnekajse?“

„Jasně! Šli jsme pěšky nahoru i dolů. Děti moc nadšené nebyly, ale když jsme se pak ocitli nahoře, udělalo to na ně pořádný dojem. Řekla bych dokonce, že si Nellie několik hodin nestěžovala na nekvalitní signál.“

Petra utrhlá ještě několik suchých lístků a hodila je do koše pod stolem.

„S čímpak si pan šéf přeje, abych začala? Jak jste pokročili s tím požárem?“

Christer stejně jako loni v létě zastupoval šéfa Svena Munthera po dobu jeho dovolené. Munther se stal v šestapadesáti letech poprvé otcem a od té doby svědomitě dbal na to, aby strávil o prázdninách pět týdnů se svou mladou ženou a oběma dcerami.

„Technici ještě neskončili, ale už se objevily náznaky, že požár nezpůsobil blesk, jak si většina lidí myslela,“ odvětil Christer.

„Jakou tedy mají teorii?“

„Mají za to, že byl oheň založen úmyslně.“

„Žhářství? To myslíš vážně?“

Christer přikývl.

„Když dorazili záchranáři, bylo okno v obývací místnosti rozbité, a to zvenku. A pod kuchyňským oknem hořelo na záhonku

a u fasády. Ještě si nejsou stoprocentně jistí, ale to je hypotéza, na které momentálně pracují.“

„Takže pyroman?“ podivila se Petra. „No dobrá. Na to můžu říct jediné – vítěz zpět v práci.“

„Měli bychom začít tím, že vyslechneme sousedy. Doufejme, že si někdo něčeho všiml. Měli byste za nimi s Folkem co nejrychleji zajet.“

„Určitě. Jak se daří Mirjam Franssonové?“

„Její stav je kritický.“

Kjell-Ove položil do nákupního vozíku balík pampersů a tři balení vlhčených ubrousků a zkontroloval seznam.

„Tak, zlatíčko, máme všechno,“ oznámil. „Teď půjdeme zaplatit.“

„Žablatit,“ opakovala po něm Tindra a klátila na dětském sedátku ve vozíku nožičkami.

„Přesně tak. Zaplatit. A neokusuj tu okurku,“ napomenul ji Kjell-Ove a zařadil se do fronty u jediné otevřené pokladny. „Ne, nekousej, říkal jsem. Bude k ničemu, a kromě toho budeš mít v bříšku igelitový obal.“

Vzal Tindre okurku, a když se na něj zklamaně podívala, vrazil jí místo ní do ručky balíček skořicových sušenek.

Kjell-Ove klouzal nepřítomně pohledem po regálu se žvýkačkami a čokoládou. Tři kusky za deset korun. Večerní noviny ještě nedorazily, ve stojanech zatím ležely jen oba místní deníky.

„Požár v rodinném domě v Hagforsu – třiačtyřicetiletá žena těžce zraněna,“ četl na první straně listu *Värmlandsbladet*.

Když se řada posunula a on se ocitl o krok blíže, spatřil fotografii: Dřevěný dům hořící jako věchet, plameny olizující světlou dřevěnou fasádu, hustý kouř, široce rozkročení hasiči s hadicemi v rukou.

Roztřesenýma rukama vytáhl noviny ze stojanu a rozevřel je na třetí straně.

Třiačtyřicetiletá žena těžce zraněna... V oblasti Hagälvenu... Plameny rychle zachvátily celý dům, říká vedoucí zásahu Viktor

Hed... Zásah blesku... Žena byla dopravena do fakultní nemocnice v Uppsale... po uhašení...

„Další prosím.“

Když Kjell-Ove vzhlédl, fronta před ním byla pryč a pokladní čekala. Aniž by zareagoval na Tindřino velmi hlasité přání pomáhat, začal mechanicky vykládat na pás jedno zboží po druhém. Vlastní ruce mu připadaly oteklé a necitlivé, jako by patřily někomu jinému.

Mirjam.

Když se ocitli v autě a Tindra seděla upoutaná v dětské sedačce, přečetl si Kjell-Ove ještě jednou celý článek. Potom vytáhl mobil, našel Mirjamino číslo, skrývající se pod jménem Pelle, a vytočil ho. Okamžitě se ozval záznamník.

„Ahojky, tady Mirjam. Pokud zanecháte zprávu, zavolám vám zpátky. Můžete taky poslat esemesku.“

Kjell-Ove ukončil hovor, aniž by zanechal zprávu, a zůstal sedět s telefonem v ruce. Srdce mu bušilo jako o závod. Bezděky si sáhl na hrud'

„Táta aua,“ zašveholila Tindra a zahleděla se na něj. *„Pofoukat?“*

Pokusil se na ni usmát, ale sám cítil, že se zmohl jen na strnulou grimasu.

Petra Wilanderová a Folke Natt och Dag nechali auto na konci Källsåsvägen a kráčeli teď ulicí jen řídce zastavěnou rodinnými domy. Všechny ležely daleko od vozovky a na jedné straně začínal těsně za pozemky hustý jedlový les.

„Vlastně mě to nepřekvapuje, že nikdo nic neviděl,“ poznamenal Folke. *„Není těžké dostat se k domu a pak zmizet, aniž by si tě někdo všiml.“*

„Máš pravdu, to tedy není,“ přitakala Petra.

Dokonce i teď, za denního světla, se les tyčil jako vysoká, tmavá stěna, a pokud člověk na sobě neměl světlé oblečení, muselo být snadné splynout s kmeny, kameny a houštím.

Petra střelila pohledem po hasičích, kteří stále likvidovali poslední zbytky požáru. S hlasitým zasyčením voda dopadala na rozpálenou zem, a zápach kouře na okamžik zesílil.